

Република Србија
УПРАВНИ СУД
24 У. 2209/15
23.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Гордане Богдановић и Весне Лазаревић, чланова већа, са судским саветником Горданом Војновић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., улица ... бр. ..., кога заступа пуномоћник Веселин Кићовић, адвокат из Београда, Сарајевска бр. 11, против туженог Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Дирекције полиције, Управе за управне послове, ради поништаја решења 03/11-2 бр. 226-1-610/14 од 29.09.2014. године, у предмету уписа у јединствени регистар возила, у нејавној седници већа одржаној дана 23.06.2016 године донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Дирекције полиције, Управе за управне послове, 03/11-2 бр. 226-1-610/14 од 29.09.2014. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Министарство унутрашњих послова Републике Србије, Дирекција полиције, Управа за управне послове, да тужиоцу А.А. из ..., ... бр. ..., накнади трошкове управног спора у износу од 17.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема ове пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Полицијске управе за град Београд 03/31/6/3 бр. 226-Р-2833/10 од 20.08.2014. године. Наведеним решењем, у ставу 1. диспозитива понавља се поступак регистрације возила марке Ford модел fokus, регистарске ознаке ..., регистрован на име тужиоца, окончан решењем - саобраћајном дозволом и регистрационом налепницом, чији су бројеви означени у том ставу, са роком важења до 18.06.2015. године. У ставу 2 диспозитива истог решења поништава се и одузима наведена саобраћајна дозвола, регистрациона налепница и регистарске таблице ..., а у ставу 3 диспозитива одбија се захтев тужиоца за издавање регистрационе налепнице за наведено возило.

У тужби поднетој Управном суду дана 10.02.2015. године, преко пуномоћника, тужилац побија законитост оспореног решења са свих законских разлога. Истиче да је, као разлог за донету одлуку, тужени навео да тужилац није приложио одговарајући доказ о власништву предметног возила, при чему је одлуку засновао на изјави директора "Б.Б.", која је у противречности са доказима које је тужени прибавио по службеној дужности преко Управе за међународну оперативну полицијску сарадњу – Интерпол-Еуропол-Селект, као и са доказима које је доставио тужилац. Посебно указује да се оспорено решење базира на

изјавама добијеним телефонским путем, без достављања било каквих писаних доказа. Наглашава да тужени орган није могао да утврди да је рачун број 156/09, издат од стране друштва "В.В." дана 04.06.2009. године фалисификат само на основу исказа директора "Б.Б.", и чињенице да се друштво "В.В." више не налази на истој адреси. Ово нарочито са разлога што је неспорно утврђено да је предметно возило било у власништву тог друштва, а које је извршило продају истог Г.Г. и издало му документацију на основу које је возило регистровано 15.09.2009. године, а затим је регистрација још у два наврата продужена. Сматра да није правилан закључак туженог да тужилац не поседује доказ о власништву предметног возила и истиче да је тужилац у свему поступао савесно, јер је возило купио од лица које је поседовало уредну документацију, након чега је спроведена процедура царињења и регистрација. Истичући да тужени не прави разлику између института спајања и припајања привредног друштва, да није неспорно утврдио да је предметна фактура фалисификована, да је возило од 2009. до 2014. године уредно регистровано и да је првостепени орган 4 године након прве регистрације утврдио да уз захтев није приложена одговарајућа документација, предлаже да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење, као и да обавезе туженог да тужиоцу накнади трошкове поступка за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара и за судске таксе по одлуци суда.

Тужени орган у одговору на тужбу истиче да је неоснован навод тужбе да је актом МУП-а РС, Управе за међународну оперативну полицијску сарадњу, Интропол-Европол-Селект од 09.07.2014. године првостепени орган обавештен да је инострана саобраћајна дозвола аутентична, јер у конкретном случају није спорно доказивање порекла предметног возила, већ права својине над истим, па како је привредно друштво "В.В." одјављено дана 25.06.2008. године и спојено са компанијом "Б.Б.", није могло издати рачун 156/09 од 04.06.2009. године. За навод тужбе да је тужилац савестан власник возила тужени орган је навео да није од утицаја на другачије решење, па је остајући код разлога наведених у образложењу оспореног решења предложио да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09) будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према образложењу оспореног решења, правилно је поступио првостепени орган када је решавајући у поновном поступку, након сазнања за нову чињеницу, сагласно одредбама члана 239. тачка 1. и 2. и члана 240. Закона о општем управном поступку, по службеној дужности поновио поступак и донео ожалбено решење, правилно се позивајући на одредбе члана 270. став 1. тачка 1. Закона о безбедности саобраћаја на путевима и члан 5. став 4. тачка 5. Правилника о регистрацији моторних и прикључних возила, јер је утврдио да тужилац не поседује одговарајући доказ о власништву предметног возила. Ово стога што из списка произлази да је првостепени орган актом МУП-а РС, Управе за међународну оперативну полицијску сарадњу, Интерпол-Европол-Селек 03/17 број 2367-1909 од 29.07.2013. године, обавештен да се на адреси, налази Компанија "Б.Б.", да је према речима директора наведене компаније рачун број 156/09, издат од стране привредног друштва "В.В." фалсификат, да од 2006. године привредно друштво "В.В." послује под именом "Б.Б.", која није имала клијента под именом Г.Г., као и да је према евиденцијама ове компаније иста поседовала возило регистарских ознака ..., које је након истека уговора о лизингу враћено компанији "Д.Д.". Такође, актом МУП-а РС,

Управе за међународну оперативну полицијску сарадњу, Интерпол-Европол-Селек 03/5 број 2367-1909 од 09.07.2014. године, првостепени орган је обавештен да се привредно друштво "В.В." спојило са компанијом "Б.Б." и да је исто одјављено дана 25.06.2008. године. Налазећи да су наводи жалбе неосновани и без утицаја на другачије решење ове управне ствари, јер је првостепено решење правилно и законито, тужени орган је оспореним решењем одбио жалбу тужиоца као неосновану.

Оцењујући законитост оспореног решења, Управни суд налази да су основани наводи тужбе да је то решење донето на основу непотпуно утврђеног чињеничног стања и уз погрешну примену материјалног права. Тужени је своју одлуку засновао на околности да тужилац не поседује одговарајући доказ о власништву предметног возила, а као доказе за то навео је акте Министарства унутрашњих послова Републике Србије-Дирекције полиције, Управе за међународно оперативну полицијску сарадњу, Интерпол-Европол-Селек 03/17 број 2367-1909 од 29.07.2013. године, и 03/5 број 2367-1909 од 09.07.2014. године. Према наведеном акту од 29.07.2013. године, упућеном првостепеном органу под називом "сумња на фалисиковање докумената-информације које је доставила полиција Северне Рајне-Вестфалије, се види да су полицијски службеници Северне Рајне-Вестфалије дана 15.07.2013. године посетили компанију "Б.Б.", разговарали са директором те компаније и показали му фактуру број 156/09 од 04.06.2009. године, за коју је он рекао да је фалисификат, јер је још 2006. године компанија променила име из "В.В." у садашње име "Б.Б.", а која није имала клијента по имену Г.Г. из Србије. Према евиденцијама компаније, иста је поседовала возило са регистарским бројем ... узето на лизинг од 13.01.2006. до 13.01.2009. године, које је по истеку уговора враћено компанији од које је узето. Према акту од 09.07.2014. године, од Интерпола Висбаден је стигло обавештење да је полиција Северне Рајне-Вестфалије дана 18.06.2014. године разговарала телефоном са запосленим у Служби јавног саобраћаја округа Rhein-Erft о саобраћајним дозволама, на основу чега је сазнала да је дана 14.11.2007. године на таблице ... регистровано путничко возило марке Ford, а као власник возила је регистровано друштво "В.В.". Извршено је поређење броја саобраћајне дозволе II део (потврда власништва) са копијом и утврђено је да се бројеви подударају, али да није могуће вршити проверу копије ради утврђивања аутентичности. На основу телефонског разговара са запосленим у занатској служби Керпен утврђено је да се "В.В." спојила са компанијом "Б.Б." 17.04.2008. године, и да је "В.В." одјављена дана 25.06.2008. године, од када се компанија "Б.Б.", налази на адреси У списима туженог, достављеним уз одговор на тужбу, налази се и оверен превод са немачког језика акта Трговинског регистра у Келну о промени правног облика друштва "В.В.", по коме је наведено друштво одјављено са 25.6.2008. године због оснивања у складу са Законом о промени правног облика. Такође, у списима туженог налази се и допис МУП-а РС, Дирекције полиције, Управе криминалистичке полиције од 01.03.2010. године, који је проверавао исправност немачке саобраћајне дозволе број ... рег.бр. ..., и који је навео да је расположивим техничким средствима установљено да су обрасци оригинални, да нема трагова намерног брисања и преправљања података, да отисци печата немају трагове који указују да су фалсиковани, али се о њиховој аутентичности не може изјаснити, јер нема оригинале за поређење. Из дописа Генералног конзулата Републике Србије Диселдорф број 312/11 KS 2200 од 21.04.2011. године, упућеном туженом органу, такође је наведено да се на основу приложене копије наведене саобраћајне дозволе не може утврдити веродостојност овог саобраћајног документа.

Имајући у виду наведено чињенично стање, Управни суд налази да је погрешан закључак туженог да је првостепени орган правилно поновио поступак на основу члана 239. тачка 1. и 2. Закона о општем управном поступку и одлучио као у диспозитиву ожалбеног решења, јер околности које је тужени навео као нове чињенице и као разлог за понављање,

поништавање, одузимање саобраћајне дозволе и регистрационе налепнице, као и одбијање захтева тужиоца за издавање регистрационе налепнице за предметно возило не само да нису неспорно утврђене, већ се из садржине изнетих доказа види да су међусобно и противречни, због чега је и оспорено решење захваћено повредом правила поступка прописаном чл. 199. став 2. Закона о општем управном поступку. Ово стога што образложење оспореног решења не садржи разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на одлуку каква је дата у диспозитиву истог, а дати разлози не произлазе из списка предмета.

Поред тога, за понављање поступка по члану 239. тачка 2. Закона о општем управном поступку нису испуњени услови, јер се из доказа у списима види да није утврђено да је предметна саобраћајна дозвола фалисификат, нити је то несумњиво утврђено за рачун број 156/09 од 04.06.2009. године, а постојање кривичног дела није утврђено у кривичном поступку од стране кривичног суда.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспорено решење донето на основу непотпуно утврђеног чињеничног стања и уз повреду закона на штету тужиоца, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у ставу I диспозитива пресуде. У поновном поступку тужени орган је дужан да донесе нову и на закону засновано решење по жалби тужиоца, придржавајући се примедба суда изнетих у пресуди у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлучујући о захтеву тужиоца за накнаду трошкова управног спора Управни суд је применом одредаба члана 66. и 67. Закона о управним споровима, у вези са чланом 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11 и 55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, у складу са Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", број 121/12), досудио трошкове на име састава тужбе у износу од 16.500,00 динара и таксе на тужбу у износу од 390,00 динара и одлуку у износу од 980,00 динара, па је одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 23.06.2016. године, 24 У. 2209/15

Записничар
Гордана Војновић,с.р.

Председник већа-судија
Душанка Марјановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ/РР